çıkarıldı ve Haman'ın on oğlu asıldı."

16 Ekim 1946'da Streicher ile beraber idam sehpasında can verenlerin sayısı da 10 idi. 11 kişi idama çarptırılmış, ancak içlerinden önde gelen Nazi liderlerinden Hermann Göring intihar ederek hayatına son vermişti. [16]

Yahudi inancına göre Haman'ın on oğlu Şuşan'da öldürülmüştü. Yahudiler, böylelikle Persli savaşçıların katliamından kurtulmuşlardı. Streicher'in ifade ettiği Purim Bayramı; işte bu katliamdan kurtulmanın anısına bayram ilan edilmişti.

Der Stürmer'e Nazilerin bakışı konusunda en tuhaf açıklama Göring'ten gelecekti. İntihar ederek hayatına son veren Hermann Göring, tutuklu bulunduğu esnada Leon Goldensohn'a verdiği röportajda çok ilginç ve hayret uyandıran bir açıklamada bulunacaktı:

"Streicher'in hiçbir işini veya onun aptalca gazetesini hiçbir zaman okumadım. Sadece bir sayfasına öylesine bakardım, bu yeterliydi. Bu gazete benim evimde yasaktı. Bütün Nürnberg idaresi ve Streicher iğrençti ve nihayet son buldu. Streicher normal biri değildi." [17]

Tarihin en karanlık siyasi partisi ve onun kan meraklısı liderlerinden kimini darağacına, kimini intihara sürükleyen karanlık bir zihniyetin çökmesiyle, Hitler'in havuz medyası, bıçakla keser gibi ortadan kayboldu. Hitler'in düşmesiyle birlikte hepsi tarihin kanlı sayfalarında icra ettikleri kirli ve iğrenç rolleriyle yer aldılar. ■

Hitler Medyası'nın diğer önemli aktörleri

Das Schwarze Korps

Nazilerin en önemli propaganda aracı olan bu gazete Franz-Eher Yayınevi tarafından çıkarıldı. Her Çarşamba satışa sunulan gazeteyi her Nazinin okuması ve yayması mecburu idi. Yazı İşleri Müdürlüğünü yapan kişi ise Nazi liderlerinden Gunter d'Alpquen'in yaptığı gazetenin en önemli özelliği kilise düşmanı olması ve masonlar ve Yahudiler aleyhine kışkırtıcı yazılar içermesiydi. İlk sayısı 6 Mart 1935'tee çıkan gazetenin tirajı 70 bin idi. Bu rakam aynı yılın kasımında 200 bine, 1944'te 750 bine çıkacaktı. Son sayısı Nisan 1945'te yayınlanan gazete istihbarat birimleriyle birlikte çalışıyordu.

Völkischer Beobachter

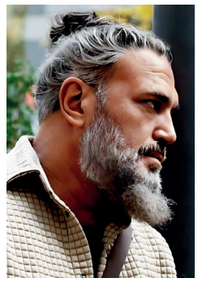
Aralık 1920 ila 30 Nisan 1945 arası yayınlandı. Haftada iki kez yayınlanan gazete Şubat 1923'ten itibaren günlük yayınlanmaya başladı. İlk adı Vorstadtblatt Münchner Beobachter idi. 22 Haziran 1918'de gazeteyi çıkartan yayıncı Franz Eher'in ölmesi üzerine, yayın lisanslarını dul eşi Kaethe Bierbauemer'den 5 bin Rechsmark'a, daha sonra İstanbul'da intihar edecek olan Rudolf von Sebottendorf tarafından satın alınarak partinin yayın organı yapıldı.

Rudolf von Sebettendorf gazetenin adını değiştirerek Völkischer Beobachter yaparak gazeteye parti yayın organı yaptı. Nasyonal Sosyalistler, gazetenin Yayın Yönetmenliği koltuğuna Hugo Machaus'ı atadılar. Gazetenin tirajı ilk başlarda 8 bin seviyesindeyken, 1923 sonbaharında 25 bine çıktı. 1923 Aralığında yayınına ara veren gazete, 26 Şubat 1925'te yeniden yayına başladı. 1 Ocak 1933'teen itibaren Berlin baskısı da çıkan Münih kökenli gazete, önce güney, kuzey ve 1938'de de Viyana baskısını yaptı. 1931 yılında 120 bine ulaşan tiraj, 1944'e gelindiği 1 milyon 700 bine ulaştı. ■

1 *DW.DE, "Kalenderblatt - DW.DE," Text, DW-World - Rückblicke, (November 3, 2014), http://kalenderblatt.de/index.php?what=thmanu&manu_id=246&tag=18&monat=8&weekd=&weekdnum=&year=2008&dayisset=1&lang=de.*
2 *Ebd.*
3 *Hitler's Radio - Radio - Transdiffusion.*
4 *Der Stürmer, in: Der Stürmer, 1945, S. 1–8, hier: S. 1–8.*
5 *Historisches Lexikon Bayerns - Der Stürmer. Deutsches Wochenblatt zum Kampf um die Wahrheit.*
6 *Der Stürmer, in: Der Stürmer, 1935, S. 1–8, hier: S. 1–8.*
7 *Randall L. Bytwerk: Julius Streicher: Nazi editor of the notorious anti-Semitic newspaper Der Stürmer, 1st Cooper Square Press ed, New York 2001.*
8 *Jay W. Baird: Das politische Testament Julius Streichers, in: Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 4, 1978, S. 660–670, hier: S. 688.*
9 *Bytwerk [Anm. 7].*
10 *[Anm. 5].*
11 *Baird [Anm. 8], S. 680.*
12 *Ebd.*
13 *Ebd., S. 681.*
14 *Kurzbiografie: Julius Streicher (1885, in: Spiegel Online, 2000.*
15 *Ebd.*
16 *Purim und der Nürnberger Prozess - Jüfo - Jüdisches Informationszentrum.*
17 *Leon Goldensohn: The Nuremberg interviews, 1st ed, New York 2004, S. 108.*
18 *[Anm. 5].*
19 *Baird [Anm. 8], S. 680.*

Yasak meyve

SABRİ UÇAR ÇALIŞKAN

Yasak meyve... İnsanlık tarihinin en eski metaforlarından biri. Tek bir ısırık, bir dünyanın altüst olmasına yetti. Havva'nın cennette Âdem'le birlikte tattığı o yasak meyve, sadece bir elma mıydı? Yoksa bu meyve, insanın ebedi masumiyetini kaybetmesine neden olan çok daha derin bir bilginin sembolü müydü? Tanrı, insana neden bir ağacı yasakladı? Havva'nın eli o meyveye uzandığında neyi çaldı, neyi başlattı?

Bu soruların yanıtı, belki de insanın varoluşuna, bilgiye, yaratmaya ve özgür iradeye dair bitmek bilmeyen bir hikâyede saklıdır. Yasak meyve, sadece bir isyanın değil, insan olmanın kaçınılmaz yükünün sembolüdür.

Cennetin Masumiyeti ve Yasak Ağacın Gölgesi

Cennet, masumiyetin hüküm sürdüğü bir yerdi. Burada acı yoktu, pişmanlık yoktu; bilgi ise yalnızca Tanrı'nın tekelindeydi. İnsan, Tanrı'nın bir parçasıydı ama onunla eşit değildi. Âdem ve Havva, Tanrı'nın yarattığı bir düzenin parçasıydılar ve kendi iradelerinden çok Tanrı'nın iradesiyle yaşıyorlardı.

Ancak o bahçenin bir köşesinde, tüm masumiyetin ve itaatin sınandığı bir ağaç vardı: Bilgi Ağacı. Tanrı bu ağacı yasakladı. "Bu ağacın meyvesini yerseniz öleceksiniz," dedi. Ama bu söz, aynı zamanda bir merak tohumunu da ekti. Neden bu ağaç yasaktı? Bu ağacın bilgisi neden sadece Tanrı'ya aitti?

Bilgi ve Yaratım: İnsan Olmanın İlk Günahı

Yılan, Havva'ya fısıldadı: "Bu meyveyi yerseniz gözleriniz açılacak. Tanrı gibi olacaksınız." İşte bu cümle, yasak meyvenin anlamını bize açık eder. Yasak olan sadece meyve değil, onun getirdiği bilgiydi. Ama hangi bilgi?

Üreme Bilgisi mi?

Meyve, insanın cinselliğini ve üremeyi anlamasını mı simgeliyordu? Âdem ve Havva, meyveyi yedikten sonra çıplak olduklarını fark ettiler. Bu fark ediş, onların masumiyetini kaybettiklerinin işaretiydi. İnsan, bedeninin farkına varmış ve bu farkındalıkla bir arzu ve utanç duygusu geliştirmişti. Cinsellik, artık masumiyetin ötesinde bir yaratım gücüydü.

Tanrı'nın Yaratım Gücü mü?

Tanrı, yaratan ve yoktan var eden olandı. Meyve, belki de bu yaratım gücünün sembolüydü. Havva'nın o meyveyi yemesi, insanın da yaratıcı bir varlık olma yolundaki ilk adımıydı. İnsan, sadece Tanrı'nın yarattığıyla yetinmek yerine, kendi yaratısını yapma cesaretini göstermişti. Tanrı'nın öfkesi, bu gücün insan tarafından ele geçirilmesine mi dayanıyordu?

İyilik ve Kötülüğün Bilgisi mi?

Yasak meyve, insanın saf itaatten çıkıp iyiliği ve kötülüğü ayırt etme yetisini kazandığı anı temsil eder. İnsan artık sadece bir yaratık değil, ahlaki kararlar alabilen bir varlık olmuştu. Bu, özgür iradenin ve aynı zamanda acının başlangıcıydı. Çünkü iyiliği bilmek, kötülüğün de farkında olmaktır.

Tanrı'nın Öfkesi: Hangi Gücün Peşindeyiz?

Tanrı, insanın bu meyveyi yemesinden sonra öfkelendi. Ama bu öfke, bir intikam ya da kıskançlık değildi. Tanrı'nın öfkesi, belki de insanın bu bilginin yükünü taşıyamayacağını bilmesinden kaynaklanıyordu. İnsan, yaratıcılıkla birlikte sorumluluk, bilgiyle birlikte acı, özgürlükle birlikte yalnızlık kazanmıştı.

Havva ve Âdem, bu meyveyle sadece bilgiye ulaşmadı; aynı zamanda seçim yapma özgürlüğünü kazandı. Ancak bu özgürlük, beraberinde pişmanlık ve hataları da getirdi. Tanrı'nın planı belki de insanı cezalandırmak değil, onun insana dönüşümünü başlatmaktı.

Yasak Meyve: Bir Metaforun Derin Anlamı

Yasak meyve, aslında insan olmanın tüm yükünü içinde barındıran bir semboldür. İnsan, bilgiye ulaşmak için masumiyetini kaybetti. Ama bu kaybediş, aynı zamanda insanın yücelişiydi. İtaatkâr bir yaratık olmaktan çıkıp düşünen, sorgulayan, yaratan bir varlık oldu.

Havva, o meyveye uzandığında sadece cenneti değil, insanın tüm kaderini de değiştirdi. Bilgi, bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de. İnsan, artık her şeyin farkındaydı: Sevginin, acının, yaşamın ve ölümün. Bu farkındalık, onu hem Tanrı'ya yakınlaştırdı hem de ondan uzaklaştırdı.

Yasak meyve, insan olmanın hikâyesidir. Havva'nın eli o meyveye uzandığında, insanın masumiyetle dolu bir cennette yaşama seçeneğini sonsuza dek kapattı. Ama aynı anda insana, kendi cennetini yaratma şansı verdi.

Bilgi, insanı Tanrı'ya benzer bir yaratıcı yaptı. Ancak bu yaratım gücü, onun başına bir yük de bindirdi. Havva'nın yasak meyveyi yemesi, insanın doğumudur; acıyla, merakla ve sonsuz bir arayışla doğan insanın hikâyesi...

Belki de Tanrı'nın öfkesi, insana olan sevgisindendi. Çünkü insan artık sonsuz bir bilginin, yaratımın ve özgürlüğün hem lütfunu hem de lanetini taşımaya mahkûmdu. Havva, o meyveye uzandığında sadece bir yasağı değil, insan ruhunun derinliğini keşfetti. Ve bu, insana verilmiş en büyük armağandı. ■